

Vörös István
A KÉTESBEN

Szikkadunk, mint otthagzott kenyér,
otthagynak, mint szikkadt kenyeret
a megsértődött iskolások.
Megsértődnek ránk az idegek.

Előbb belülről érkezik a baj,
előbb a baj belsejébe jutunk.
Hogy sikerülhetne a szép,
ha túl hamar kifulladásunk?

Meddig kell élni hozzá,
hogymegcsináljunk mindent, ami kell?
Meddig élet, és honnan halandóság?
Mikor biccen előre már a fej,

mint élte vesztett bábué,
mint eltörött gyufáé?
Az ember reményeket ünnepel,
s a világra éppen hogy csak ránéz,

éppen csak rábámul, mi van,
és elvész a kétesben, mint már annyian.

TÁRGYAK HELYETT

Ha a tárgyak helyett csak
az árnyékuk marad,
ahová, mint egy kútba,
maguk elöl, beugranak,

akkor ez a világ lesz
az árnyékvilág, az a lenti:
valóság. Ami azt jelenti,
hogy a végzet szeszélyes.

Bár magyarázatnak kevés ez,
az ember annyit csak megérez,
szüksége van még a valóra.

Ketyegj az égen, toronyóra!
Suhanj le, szél, a vakondjáratokba.
Mert minden eltűnik kimondva.

MIÉRT OLYAN FONTOS DOLOG A MÉLYSÉG?

Ezen a helyen kút állt,
vagy nyíltt inkább le a mélybe.
A kútnak az a szenvedélye,
hogy álljon csak és tegye dolgát

mégis, így is, még állva is.
A víz mélyének átkai,
mint halpár csillannak meg ott.
Nem adnak magyarázatot,

miért olyan fontos dolog
a mélység.
Mert az idő két szép
nemlét között
valami meghatározott?

ELŐÉRZET

Mögöttem megreccsen a padló,
mintha valaki jönne ott,
e gyanú arra pont jó,
hogy ne lehessen éneklő halott,

hogy ne lehessen elnémított ember,
akinek a kimondás nem kell,
a kínlódás, a zokszó,
inkább csak némán ünnepel:
megint egy változás,
amiből nem jön semmi más,
csak gond és baj, újabb teher,

mögöttem megreccsen a padló,
mintha valaki jönne ott,
vagy én lennék az ezzel megbízott.
A *nem* csupán viszonzó,
az *igen* meg rég halott.

SZERELMI DAL VÁLÓPER ELŐTT

Ha nem maradsz most azé, aki elvett,
majd nem leszel másé sem.
Nem tarthat semmi elvet,
ki magában nevelget
sok-sok olyan sérelmet,
ami más volt, mikor átéltem.

Ne méricskélj, ne latolgasd a pénzem,
az életünk a közös szerzemény,
ne gyűlölj abban a reményben,
hogy szeretni nem érdem,
ha visszakoznál, én megérteném.

NEM TI KUSSOLTOK

Nem ti kussoltok, befogják a szátokat –
örülsz? Örülj, kijózanult a sátán,
lakni húzódj le az olajkutakba,
lapulj az internet mélyére,
rejtőzz a reklámok fénye mögé,
metróalagútban a vezeték alá,
terjeszd magad a kidobott kenyérben,
te, a minimálbérre bejelentett.
Savas esővel szivárogy a kőbe.
Hiába fürödsz a tükörben,
még önmagad se láthatod.
Legyél a repülőturbinába pottyant madár,
és a gép talán másfelé halad.

Ó, gének, gyógyszerek, mérgek, műholdak!
Zokogó unokánk épp abortuszra megy.
Idegen, olcsó, közönyös: haver, ha kell,
akár tökmindegy, akár egy jó pletyka,
nem ti kussoltok, befogják a szátokat.

Homo Deus sorozat (145 x 115 cm)